

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **S., a.s., K.**, proti povinnému **B., s.r.o., B.**, o vymoženie 100,38 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp.zn. 2 Er 103/1998, o dovolaní súdneho exekútora JUDr. P. H., Exekútorský úrad R., proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 21. októbra 2009 sp.zn. 15 CoE 123/2009, rozhodol

t a k t o :

Dovolanie súdneho exekútora **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Banská Bystrica uznesením z 2. apríla 2008 č.k. 2 Er 103/1998-28 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Oprávnenému uložil povinnosť nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 4 998,-- Sk (165,90 €) do troch dní od právoplatnosti uznesenia. O zastavení exekúcie rozhodol podľa § 57 ods. 1 písm.h/ zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov. O trovách exekúcie rozhodol podľa § 203 Exekučného poriadku.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie oprávneného uznesením z 21. októbra 2009 sp.zn. 15 CoE 123/2009 potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a o jej zastavení. Vo výroku o trovách konania (exekúcie) uznesenie súdu prvého stupňa zmenil tak, že oprávnený nie je povinný nahradiť súdnemu exekútorovi trovy konania vo výške 4 998,-- Sk (165,90 €). V časti potvrdzujúceho výroku odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že pôvodne označený povinný A., s.r.o. podľa aktuálneho výpisu z obchodného registra existoval v období od X. do X. a dňom X. došlo k zmene názvu povinného na B., s.r.o., X., IČO : X.. V čase odvolania oprávneného povinný pod týmto názvom existoval, a preto aj vydal okresný súd 25. februára 2009 opravné uznesenie, kde

opravil označenie povinného. Medzičasom aj táto spoločnosť bola vymazaná z obchodného registra na základe uznesenia Okresného súdu Košice I z 18. februára 2009 č.k. 26 Cbr 95/2008-20 a prestala existovať od X.. Keďže obchodná spoločnosť zanikla ku dňu výmazu z obchodného registra, súd nemohol pokračovať v tomto konaní. Pokiaľ ide o zmeňujúci výrok rozhodnutia o trovách exekúcie odvolací súd nebol toho názoru, že by mal oprávnený nahradiť trovy exekúcie exekútorovi podľa ustanovenia § 203 ods. 1 Exekučného poriadku z dôvodu, že exekúcia sa začala na návrh oprávneného zo dňa 29. decembra 1997 a poverenia Okresného súdu Banská Bystrica z 5. februára 1998. Exekútor podal návrh na zastavenie exekúcie takmer po desiatich rokoch (23. júla 2007) z dôvodu, že povinný neexistuje. Povinný však, tak ako bol označený, existoval od X. do X. a pod novým názvom od X. do X.. Exekútor mal dost času na vykonanie exekúcie. Nemožno teda hovoriť o tom, že oprávnený procesne zavinil zastavenie exekúcie, pretože nie je pravdou, že by v čase podania návrhu na zastavenie exekúcie exekútorom povinný právne neexistoval. Právne existoval povinný aj po vydaní uznesenia o neprípustnosti exekúcie a jej zastavení, pretože spoločnosť bola vymazaná až od X. a teda len z tohto titulu došlo k zastaveniu exekúcie, teda k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu v časti výroku o trovách exekúcie podal dovolanie súdny exekútor, navrhol ho zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie z dôvodu, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, “ako aj pre okolnosť, že krajský súd zmenil samotné uznesenie v časti priznaných trov exekúcie“. Odvolaciemu súdu vytkol nesprávne právne posúdenie otázky trov exekúcie s poukázaním na skutočnosť, že povinný existoval do X., pričom nezistil objektívny stav, či bolo vôbec možné pohľadávku vymôcť. Následne rozhodol, pričom svojím rozhodnutím porušil základné právo exekútora na odmenu za vykonanú prácu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243 ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. Pokiaľ dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydanému v tejto procesnej forme, je tento opravný prostriedok prípustný, ak smeruje proti zmeňujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu (§ 239

ods. 1 písm.a/ O.s.p.) alebo uzneseniu, ktorým odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností [§ 109 ods. 1 písm.c/] na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm.b/ O.s.p.) alebo potvrdzujúcemu uzneseniu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm.a/ O.s.p.), alebo ak ním bolo potvrdené buď uznesenie súdu prvého stupňa o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm.b/ O.s.p.) alebo uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo jeho vyhlásenie za vykonateľné (nevykonateľné) za území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm.c/ O.s.p.).

Podľa § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Dovoláním napadnuté uznesenie síce vykazuje znaky rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 239 ods. 1 písm.a/ O.s.p., súčasne však ide o uznesenie o trovách konania, proti ktorému ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. prípustnosť dovolania výslovne vylučuje.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., neobmedzil sa odvolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale zaoberal sa i otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm.a/ až g/ O.s.p. Ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237, možno dovoláním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O.s.p. vylúčené. Pri skúmaní, či je dovolanie prípustné sa odvolací súd zameril predovšetkým na okolnosti, ktoré dovolateľ v dovolaní namietal.

Podľa § 237 písm.f/ O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle tohto ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Zo spisu však nevyplýva, že by súdy v prejednáwanej veci v prípade súdneho exekútora nerešpektovali niektoré z týchto práv. Vyššie v odôvodnení tohto rozhodnutia uvedené všeobecné tvrdenie dovolateľa, o ktoré opiera prípustnosť dovolania podľa § 237 písm.f/ O.s.p. nemožno považovať za odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom. V súvislosti s rozhodovaním súdov o trovách exekúcie si súdny exekútor uplatnil odmenu za jednotlivé úkony exekučnej činnosti, o ktorom nároku aj súdy rozhodli. Zmenou prvostupňového rozhodnutia vo výroku o trovách exekúcie a ich nepriznaním súdnemu exekútorovi odvolacím súdom nebola súdnemu exekútorovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom.

Pokiaľ súdny exekútor svoje dovolanie zrejme odôvodnil tým, že napadnuté rozhodnutie o trovách exekúcie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.) považuje Občiansky súdny poriadok za prípustný dovolací dôvod (ktorý možno uplatniť vždy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z § 239 O.s.p., nebola preukázaná existencia dovolateľom namietanej vady konania v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. a neboli zistené (ani tvrdené) iné vady uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie súdneho exekútora podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

O náhrade trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm.c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie § 146 ods. 2 O.s.p.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 23. septembra 2010

JUDr. Eva Sakálová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová